

Startside
Naturfoto
Rejser
Afrika
Asien
Europa
Sydamerika
USA
Herlev
Källaremoen
Slægten
Jørgens hjørne
Familien
Olivers side
Kun for familie
Favoritlink
Gæstebog

Denne side er en del af vores store [Sydamerikatur](#).

Der er også adgang til de andre rejsemål på turen her:

Select a link ·

Der er et [billedgalleri](#), som stadig skal sorteres og tekstes. Der er 201 fotos.

Flyvning til Påskeøen 20.10.2010

Vi er tilbage ved lufthavnen i Santiago ca 16, og flyver til tiden med LA833 til Påskeøen. Turen tager 5:10 for de 3828 km. (tidsmæssigt er vi desuden kommet yderligere 2 timer bagud).

Vi har atter pladser i midtersektionen – men dog ved siden af hinanden – og er dermed forhindret i at tage billeder fra flyvningen fra Santiago. Og da vi når Påskeøen er det desuden mørkt.

Landingsbanen på øen står ikke i forhold til lufthavnens størrelse. Den er bygget af amerikanerne for at man kunne mellemlande her med B52-flyene, og yderligere blev banen udvidet af NASA til evt. brug for rumfærger.

Vi får ved modtagelsen blomsterkranse, som faktisk holder sig i de dage, vi er på Påskeøen.

Navnet Påskeøen har øen fået, fordi en hollandsk kaptajn i 1722 ankom til øen påskedag, men den hedder *Rapu Nui* på lokalsproget og er på størrelse med Læsø, så den er til at overse.

De første beboere kom fra Polynesien ca. år 800. Kyststrækningerne var forbeholdt ceremonier og de rige, mens almindelige mennesker boede inde på øen.

Påskeøen har også deres eget flag, et bådliggende rødt motiv på hvid baggrund.

Hotel Iorana ligger meget tæt på lufthavnen (men afstandene er ikke store), og vi skal ikke gennem byen for at komme dertil.

Påskeøen (Rapu Nui) 21.10.2010

[Kort](#) (pdf) over øen. Det er hentet fra *John Santic*'s hjemmeside

Dagen starter lempeligt. Morgenmad kl.8, afgang kl, 9:30. God buffet og tid til lige at rondere nærområdet.

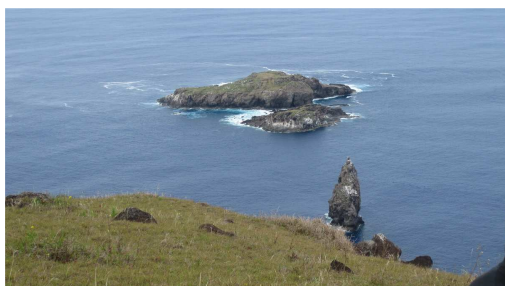
Hotellet ligger lige syd for lufthavnen og dermed i byens (**Hanga Roa**) udkant. Det består af flere længer, Restauranten og swimmingpool'en ligger centralt i komplekset.

Fra vores værelse har vi udsigt ud over havet og klipper, hvor de store bølger fra et tilsyneladende stille hav sender kaskader af skumsprøjt mod himlen. Vi kan ligeledes se skibene, der ligger udenfor havnen og afventer omladning til mindre både, der kan sejle ind gennem brændingen.

Vi kører først til **Rano Kau** vulkankrateret, som ligger lige syd for byen. Det er cirkelrundt, og i bunden er der 11 meter dybt vand, hvor overfladen er bevokset med siv.

Der er en del spændende planter, og der gror på kraterkanten: grape, lemon og andre frugter.

Lidt højere oppe ligger **Orongo**-landsbyen, som er centrum for fuglemandskulturen (Mantara kulten). Husene er bygget af flade sten og med ganske små døråbninger – og i øvrigt ingen vinduer. De huse vi ser er rekonstruerede. Bygget af stenflager og med en ganske lille indgang, ligger der 54 beboelser, som har udsigt ned over øen *Motu Nui*. 300 meter nede, hvor de ud fra personens bemaling kan se, hvilken familie, der vinder konkurrencen (tangatamanu) som varede i fem uger.

Konkurrencen gik ud på, at familiernes repræsentanter skulle svømme ud til den lille ø, hvor de ventede på at kunne få fat i det første æg. Det skulle hjembringes bundet til panden med et bånd. Vinderen blev opvartet det følgende år, og familien havde derefter magten til næste år. Nogle moiaer viser hænder med lange negle, og det afspejler, at vinderen ikke klippede sine negle det år..

Det menes, at byen har været der siden 16-hundredtallet, og den sidste æghentning skete i 1867.

Den bedste udsigt får man på toppen, hvor der er en del petroglyffer (billeder hugget i sten), bl.a. en maske af deres Gud. De kan være vanskelige at identificere alt efter hvorledes lyset falder.

Derfra til **Vinapu**, hvor fundamentet til moiaerne har så stærke fællestræk med inkaernes byggestil, at man kalder det *inkamuren*.. De store sten i fundamentet er basalt, og tilhugget, så intet kan presses ind mellem stenblokkene. På Påskeøen er seks maksimum for antal hjørner på en sten.

Moiaerne her er væltet med hovedet nedad.

Der er også en mindre kvindemoia, som formentlig er indgået i begravelsesritualerne foran moiaerne, hvor ligene (uden hoved) er blevet (brændt. - eller) tøret?

Vi spiser på en udmærket fiskerestaurant nede i byen ved havnen.

Dermed har vi nået gårsdagens oprindelige program, og om eftermiddagen fortsætter vi ind på øen til **Aku Akivi** med De syv moiaer, som alle vender ansigtet mod havet. I traditionen siges de at repræsentere de opdagelsesrejsende, som blev sendt til øen før de egentlige kolonisatorer, og den stammer fra 15-hundredtallet. Også denne 'Ahu' er orienteret astronomisk: Ansigterne vender direkte mod solnedgangen ved forårs- og efterårsjævndøgn.

De er ikke helt så store som jeg havde forestillet mig.

Landskabet er spændende med de mange høje, som er resultat af tidligere tiders vulkanudbrud. De er dog gået til ro, og det er 3000 år siden det sidste udbrud.

Ana Te Pahu (også kaldet 'Banana cave') er en del af et større kompleks af lavatunneller med haver i forbindelse med de huller lavastrømmen har brudt op til overfladen, og som skaber lys.

Takket være fugtigheden og beskyttelsen mod vind har der været dyrket træ-bananer (maika), 'mahute', 'taro' og andre spiselige afgrøder.

De har også været brugt til at opsamle vand, som blev filtreret gennem jordlagene. Bortset fra det naturlige indfald af naturligt lys gennem hullerne, brugte vi det lys, som de digitale kameraer bruger, når de laver afstandsmåling, for at gøre det muligt at vi se, hvor vi gik i de mørke tunneller.

OBS: et særligt banatræ, maika, er ikke trods ligheden en banan, men en grøntsag.

Puna Pau er det stenbrud, hvorfra man har hugget de røde (en blødere vulkansk rød scoria-sten) 'hatter', *pukao*, som nogle af figurerne er forsynet med. De er meterhøje, vejer ca 10 tons, og de har været på ganske lange transporter til f.eks. Ahu Tongariki og Ahu Te Pito Kura ca 12 kilometer borte. Her blev pukaoen færdiggjort. Der er også fremstillet mindre moiaer af materialet. Der ligger ca 20 halvfærdige pukaoer, parat til transport til ahuerne, hvor den sidste tilretning skete.

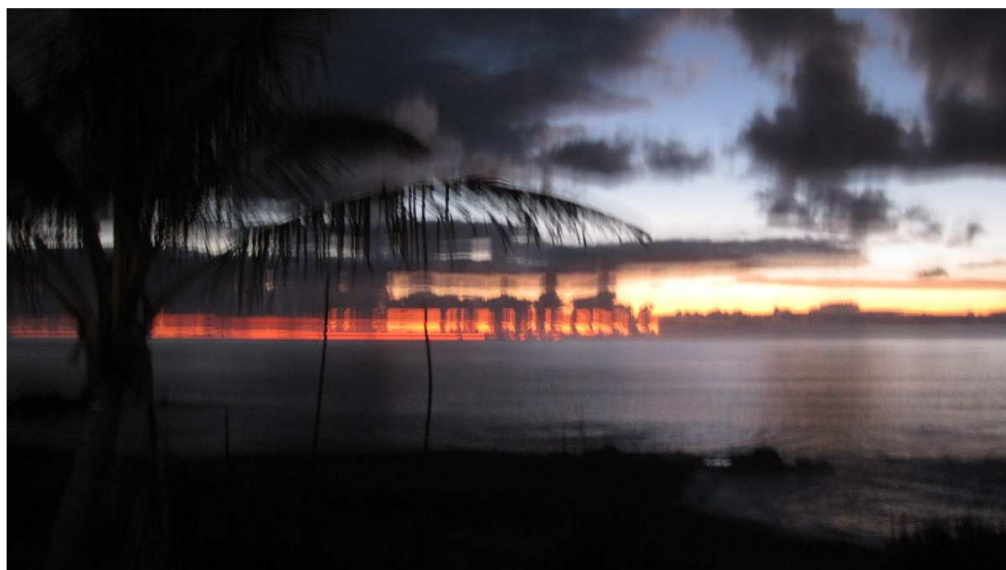
Hvordan man har fået 'hatterne' på plads på figuren er der to teorier på: enten at *pukao'en* blev løftet op ad en sten rampe, eller at hver enkelt moia blev rejst med *pukaoen* placeret på figuren, bundet med reb og træstammer.

Ude i landskabet er der mange høge, men også ternere og små og store fregatfugle. Og de vilde heste ses alle vegne.

Masser af blå himmel, men skyerne samles over øen. Sidst på eftermiddagen opløses de, så vi kan sidde på vores vestvendte terrasse og nyde udsigten til havet. Vi kan fra vores altan se bådene, som skal gennem brændingen med de varer, der omlastes udenfor havnen, fordi de ikke kan sejle helt ind.

På hotelområdet er der plantet mange blomster og blomstrende buske og træer. Der går høns med deres kyllinger rundt, og små vipstjertlignende fugle kommer ganske tæt på altanerne

Solnedgangene blev ikke helt så spektakulære, som vi havde forventet, da skyerne i horisonten dækkede for solen.

Østøen 22.10.2010

Kort over øen

Turen går vest på til - **Ranu Raraku** der er det stenbrud, som har forsynet hele øen med moiaer. Meget praktisk er figurene hugget ud direkte i klipperne, som står næsten lodret op. Området har figurene stående tæt, mange rigtig flotte – og høje. Materialet er tuff, en sammenpresset vulkansk aske,

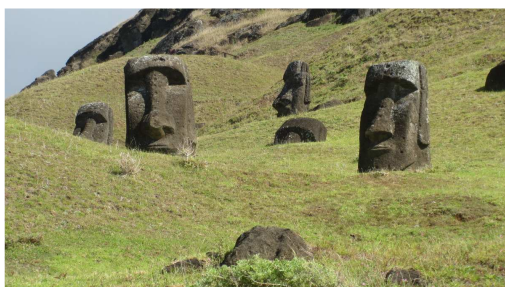
Nogle af de ufuldstændige figurer (f.eks. 'el gigante' er op til 21 m. og vejer 160-180 tons). Der er billede ved indgangen af udgravningen af en af de stående moiaer, som viser, at ca halvdelen er under jordoverfladen.

En enkelt moia. **Tukuturi**, adskiller sig fra flertallet ved at være langt mindre, hugget i den røde scoria, knælende og med skæg.

Mange er halvfabrikata, dvs. der er hullerne til øjnene, men de er ikke gjort færdig. Det skete på destinationen, hvor der blev brugt hvide skaller og sort obsidian for at gøre øjnene livagtige.

Der ligger en del transportbeskadede moia'er, som indikerer, den retning, figuren skulle have været leveret i. Stedet er ganske enkelt fabrikationsstedet, hvorfra alle øens figurer er blevet transporteret.

Der er forskellige teorier om, hvorledes såvel transport som opstilling har foregået, ligesom det diskuteres, på hvilket tidspunkt 'hatten' er sat på.

En tur til det tilstødende vulkankrater, som her også er vandfyldt og med siv. Der er små fisk, som bl.a. spiser myggelarverne.

Moiaer lavet mellem år 1250 og 1600, og der er i alt ca 900 placeret rundt omkring på øen og ca 1/3 er opstillet på ahu'erne. Resten er enkeltstående, væltet ved senere i stammekonflikter – mange først efter europæernes ankomst, eller transporten er ikke nået til vejs ende. De fleste er fremstillet af tuff, færre af basalt. De forestiller afdøde, og er opstillet af disses efterkommere. De står (med enkelte undtagelser) med ryggen mod havet og ser ind over deres landområder.

Vi befinder os ved sydkysten, og bølgerne brager mod klipperne efter at være dannet med skum og vandfaner ført af vinden.

Derfra til de 15 moiaer i **Ahu Tongariki** med et imponerende fundament. Hattene er lavet af rød 'scoria' sten, som er relativt porøst, og som derfor lettere beskadiges., som kaldes pukao (engelsk Topknots). Materialet hertil kom fra **Puno Pau**.

Anlægget indbefatter flere steder med petroglyffer – dog sværtgenkendelige, da de er hugget ind i vandret lava.

En 'ahu' er en helligdom, som typisk består af en ca 1 meter høj bagmur, som vender ud mod havet, mindre sten som fundament til moia'ene, hvorunder der har været begravelsesplads, og en 'brølagt' rampe modsat bagmuren.

Gruppen blev taget af en tsunami ved det store chilenske jordskælv i 1960, og spredte dem flere hundrede meter længere ind på land. Hattene rullede af, og flere blev beskadiget.

I 1996 var anlægget reetableret i samarbejde med japanerne, – men nu med moderne løftegrej.

Ahu Te Pitu Kura har kun en eneste statue, men den er til gengæld stor. Den kaldes '*Paro*', og er med sine 10 meter og ca 80 tons den største moia, der er flyttet og rejst på en ahu. Pukao'en vejer ca. 12 tons og er den største, der er hugget og flyttet fra Puna Pau-stenbruddet.

Den mundtlige tradition siger, at den er rejst af en enke til minde om sin afdøde mand.

Frokosten er annonceret som en strandpicnic. Det er nu ikke på stranden med godt nok udendørs under tag og med borde og bænke. Turarrangøren har sørget for, at der er bragt varm mad (torreXX fisk) ligesom til et flykøkken.

Efter frokosten vender vi næsten tilbage til Pitu Kura. Her er en lidt speciel oplevelse i form af en magnetisk sten, "*The Navel of the world*". Det er en stor, naturlig rund sten, som næppe er fra øen. Den er placeret i et lille indelukke af stablede natursten, hvor den ligger i midten, omgivet af fire sten i de fire verdenshjørner..

Guiden viser, hvorledes stenen påvirker et standardkompas, når han bevæger det hen over stenen.

Ved tretiden når vi frem til den ene af øens to koralstrande.: **Anakena**. En lille bugt med sand, palmer og to snackboder.

Der er ikke ret mange mennesker. Der er kun sand af koraller på vejen ud i de relativt kølige Stillehav. Hvor almindeligt sand kan blive brændvarmt i solen, absorberer koralsandet solens stråler, så man ikke brænder sig.

Vejret er med os. Det har småregnet undervejs med små dryp, og når solen bryder gennem skyerne kan man virkelig mærke dens styrke. Heldigvis er den det meste af tiden gemt bag skyerne, så det føles som en god, dansk sommerdag.

Jeg får skrevet mine postkort på stranden.

Lige bag stranden er den moia, som Thor Heyerdahl rejste sammen med 18 mennesker for at demonstrere hans teori.

Desuden er der yderligere en hellig platform med moiaer, der alle er forsynet med hat.

Ranga Hoa og afsked med Påskeøen 23.10.2010

Formiddagen er til egen disposition. Oprindeligt troede vi, at vi ville til byen, men det vi har set, når vi er kørt igennem har ikke været

inspirerende. Turen derind tager kun ca. 15 minutter at gå, men virker heller ikke inspirerende.

I stedet går vi til den grotte *Ana Kai Tangata*, som ligger klods op af hotelområdet. Den er blevet brugt ceremonielt i tilknytning til fuglemandskulturen, og der er malet symboler af søfugle (Sooty terns) på loftet. Stedet har også været brugt til at bygge små kanoer.

Vi skal afregne vores drikkevarer, men der kan ikke opnås forbindelse til kortadministratoren. Da det er prøvet med timers mellemrum, overgår vi til fluesmækkeren.

Da vi mødes for at køre til lufthavnen, bliver det meddelt, at flyet er to timer forsinket, men at vi på flyselskabets regning vil få frokost i byen.

Vi får således alligevel vores bytur, for vi bliver sat af i centrum og går ca ½ time ad hovedgaden til restauranten. Mens vi er der, kommer besked om, at flyet er returneret til Santiago, og at vi vil blive kørt tilbage til hotellet – med vores bagage.

Der er ikke meget at se i byen: Der er lidt grøntsagssalg fra pickups (også en slagter og fiskehandler, som vifter fluerne væk med palmegrene).

Der er utallige spisesteder og souvenirbutikker, steder hvor man kan leje biler, knallerter og cykler.

Og så besøger vi lige kirken, som godt nok er katolsk, men Jesus og Maria har fået inkorporeret påskeøekultur med fuglefjer og maori-tegn.

Vi får ovenikøbet vores netop rengjorte værelser tilbage. Desværre er det ikke muligt at spise på hotellet, fordi der kommer et selskab på 100 personer, så køkkenets ressourcer er opbrugt. Ærgerligt, men...

Vi kan trods alt nyde omgivelserne, udsigten, pool'en og værelsesterrassen – og Ulla får afprøvet den naturlige pool nedenfor hotellet.

LAN(Chiles) næste estimat er afgang 02:30, dvs vi er fremme i Santiago ca. 930 – og så er halvdelen af dagen ligesom gået, og vores halve fridag røget sig en tur.

Turen tilbage med **LA842** tager igen de ca. 5 timer.